

+ Emma Čermani

Manas avis Manu balsei klausu,
un Es tās pazīstu, un tās Man
iet pakal. Un Es tam dodu mūžīgo
dzīvību, un tās nemūžam neies
bojā, un neviens tās neitraus
no Manas rokas.

Jāņa ev. 10, 27-28

Pirms daudziem gadu desmitiem, ar svētās Kristības sakramentu, kādu mazu bērniņu ielika Pestītāja rokās - tā, kā to allaž šādā brīdī aizkustinājuma līdzī dziedam: Gans, ņem savu jeriņu! Tagad, pēc daudziem gadiem, šis mūža gājums ir pabeidzies un mēs esam šeit kopā, lai vēl sacītu pēdējās ardīevas mīļajai mātei, vecmāmiņai un tuviniecei, un kādam mīlam, dārgam cilvēkam, kurš kļuvis dārgs no tā ceļa gabaliņa, ko Dievs bij vēlājis mūža kopā nostaiģāt.

Atbildi uz to mēs atrodam mūsu Pestītāja apsolījumā: Manas avis Manu balsi klausās, Man iet pakal un Es tās pazīstu. Dzīve, kura mēs šai pasaule esam likti, ir pilna dažādu ētiskā, morālā, biedrējuma, cēla piedāvājumu. Arī mīlās aizgājušās dzīve nav bijusi pasargāta no šiem pasaules trokšņiem visapkārt, no vilinājumiem, biedrējumiem, kārdinājumiem. Bet visām šīm dažādajām balsīm cauri viņa vienmēr ir uzklaušījusi Pestītāja balsi, Viņa vārdus, Viņa patiesību. Un līdz ar to viņa ir spējusi atšķirt labu no ļauna, gaismu no tumsas, ir varējusi arī tumšā naktī atrast pareizo ceļu un iet Viņam pakal. Un nevienam pati iet Viņam pakal, bet arī padoms dot un mīlestību izdalīt ap sevi un būt par svētību daudziem.

Sai isticībai Pestītājam nācis līdzi arī Viņa apsolījuma piepildījums: ... un neviens tās neizraus no Manas rokas. Tās pārbaudas, ko mēs cilvēki kādreiz salīdzinām ar vētrām mūsu dzīvē, kas saplūst un izekšo no pamatiem - tās arī nebij gājušas secen mīlās aizguļējas dzīvei, bet viņa ir varējusi piedzīvot un apliecināt Pestītāja roku mēģinājumu spēku. Slimības vārguma, nespēka un sāpēs tās turēja viņas dvēseli un garu neapēnotu, drošu un mierīgu.

Bet mēs, kristīgs draudzē, neesam tie, kas lūkojas tikai atpakaļ un kavejas atmiņās pie pagājušām lietām. Mēs esam tie, kas lūkojas uz priekšu. Arī nāves priekšā mēs driekam lūkoties uz priekšu, nāvei pāri. Mūsu Pestītājs nav nācis, lai mums gaismotu tikai dzīves ceļu šai pasaulei vien. "Es tām dodu mūžīgo dzīvību" ir Viņa apsoliājums, kas noslēdz un vainago mūsu

piederību Viņam un Viņa dievišķā spēka pilnību pār mums. Nevien dzīves vētrām, bet arī pašai nāvei nav spēka, lai no Viņa rokas izrautu tos, kas Viņam pieder.

Mēs pavadām nogurušu ceļinieci, kura savu dzīves ceļu ir izstaigājusi klaudīdama Labā Gana balsij un sekodama Viņam. Mūsu acis viņu vairs šeit neredzēs, mūsu miesīgajam skatam viņas gājums paliek aizklāts. Bet mēs zinām, ka Jēzus Kristus, kas nāvi uzvarējis un ir mūžīgās dzīvības Kungs, dod daļu pie šīs apskaidrotās, nenomāktās, pilnīgās un mūžīgās dzīvības tiem, kas Viņam ar savu dzīvi un dzīvību ir piederējuši šeit.

Un viss, ko mēs lūdzam no Dieva un viss, ko no sirds pateicīgā mīlestībā vēlam mīļajai mātei un tuviniecei ir tas, ka Pestītāja apsoliņums "Es tām dodu mūžīgo dzīvību" - pēc Viņa žēlastības tiktu piepildīts arī pie viņas.

Amen.